

ДУМКА

I

Ой погляну я на поле,—
Поле чистее дріма...
Гей, мій латаний талане,
Доле темна та німа!

Заховайтеся в тумані,
Розплинітеся росов,
Щоб, неначе хрест тяженький,
Вас не двигав я з собов.

Гляну, що за рай в природі,
Ясність. розкіш. красаота.—

Для нещасного природа
Мов убита мовчить,—
Над душею бо голодна
«Хліба!», знай, нужда кричить.

Для нещасного не сяє
Сонце блиском золотим,—
Діток хорих тусклі очі
Догоряють перед ним.

I в його зболіле серце
Ніч потіхи теж не лле;
Жінка кашляє та стогне
Та й заснути не дає.

II

Світ дрімає. Блідолиций
Місяць задрімав над ним,—
Певно, бога нема дома,
Та й послулось всім святим.

Тож все горе світовеє,
Що від сонних утекло,
На мою безсонну думу
Гір-горою налягло.

Написано в р. 1879, ще не друковано.